

Det var nogle Dage derefter. Jakobe og Per kom gaaende op ad en stejl Fodsti, der i Slyngninger førte op over en afvekslende nøgen og kratbevokset Bjergside. Det var lige i Middagsstunden. Solen brændte paa de rødgraa Klipper, og Foraaret bølgede i Luften omkring dem i en stærk og vild Harpiksduft af Gran og Fyr.

De befandt sig inde mellem Laugenbjergene paa Alpernes Sydskraaning. Straks Dagen efter Jakobes Opdukken i Dresack var de brudt op derfra for at komme Sommeren nærmere, og nu havde de i otte Dage strejft om paa begge Sider af Etschdalen som to lystige Eventyrere, havde sovet i Alpeværtshusene, købt Brød og Æg i Landsbyerne og stillet deres Tørst ved Skovkilderne. Paa Rejsens tredje Dag havde Jakobe skrevet hjem og roligt meddelt Moderen, hvor hun var, idet hun forklarede, at hun ikke havde kunnet modstaa Fristelsen til at hilse Foraaret velkommen og derfor havde lagt Vejen til Breslau sønden om Alperne. Uden udtrykkelig at nævne Per havde hun desuden skrevet, at Moderen ikke skulde ængstes for hende, da hun havde „sikret sig god Rejseledsagelse“.

Nu stavrede hun der langsomt og usikkert op ad den knudrede Sti med en lang Alpestok i Haanden og Kjöleskørtet opheftet. Per kom støt bagefter. Han bar paa Ryggen en simpel grøn „Rucksack“, der indeholdt hele deres Bagage. Ofte standsede Jakobe og vendte sig for at indfange ham i sine Arme og give ham et Kys. De var begge bleven brunede af Foraarsolen, og Jakobes ellers saa korrekt ordnede Tindingelokker flagrede hende paa Zigøjnervis viltet om Ørene. Og hendes Øjne straaled, og hendes Mund blussede af Elskovsfryd!

Forresten havde hun ikke vist sig som nogen